

ikke er rentabelt, og anførte adskillige Eksempler paa, at der kun opnaas 2 pCt. af den Kapital, der er anbragt i Landejendomme, skylder han at føre Beviset herfor. Saalænge det danske Landbrug giver 90 pCt. af vor Eksport, drister jeg mig til at paastaa, at Landbruget er rentabelt, og jeg vil spørge det ærede Medlem, hvad de Herrer Københavnerne skulde leve af, hvis Landbruget ikke var rentabelt. Forholdet paa Landet er for de flestes Vedkommende saaledes, at de skyldte fra $\frac{1}{3}$ til $\frac{2}{3}$ bort paa deres Ejendomme, og for at skaffe en nogenlunde taalelig Indtægt til eget og Families Ophold maa der i næsten alle Tilfælde arbejdes haardt ikke alene af Ejeren, men ogsaa af hans Kone. Naar en almindelig Husmand eller Landarbejder, der har en lille Bedrift paa 4—5 Tdr. Land, skal skaffe en 6—7—800 op til 1,000 Kr. i aarlig Indtægt, er det ikke nok, at Manden arbejder ihærdigt i denne Bedrift, Konen maa lægge et lignende Arbejde ind. Og det samme er Tilfældet i den langt overvejende Del af de større Landbrug. En almindelig Gaardmand kan ikke nøjes med at styre sin Bedrift, hans Kone maa ogsaa tage sin Del i Arbejdet, føre og tilse Husholdningen, føre Tilsyn med Forplejningen af de mindre Kreaturer og lignende.

Det ærede Medlem mener, at en anden Aarsag til, at Ligningsarbejdet paa Landet ikke udføres saa nøjagtigt, ligger hos Ligningsmyndighederne. Han siger derom i Betænkningen: „Det ved Loven af 1903 skabte Ligningsapparat er altsaa herigennem prøvet og fundet for let: de lokale Ligningsmyndigheder kunne øjensynlig ikke magte den dem stillede Opgave — og den Hjælp hertil, de skulde have haft i Skatte- r a d e n e, har vist sig fuldstændigt at glippe.“ Jeg tillader mig at mene, at et saadant Udtryk er noget for stærkt. Der sidder i Ligningsmyndighederne Landet over en Mængde Mænd, der have mange Aars praktisk Erfaring. Jeg tillader mig i denne Forbindelse at pege paa det ærede Medlem fra Bjerre (Jørgen Jensen), der har været Medlem af Ligningskommissionen, Formand, fleraarigt Aamtsraadsmedlem, Skatteraadformand, og der sidder i Ligningsmyndighederne mange, der have en lignende Erfaring. Det er aldeles klart for mig, at hvis de lokale Myndigheder, som ere kendte med de lokale Forhold, ikke magte Opgaven, vil det lidet gavne, om de faa de skolede Embedsmænd, som det ærede Medlem saa stærkt fremhævede, til Hjælp. Nej, hvis de Herrer Embedsmænd skulde ud og vejlede de lokale Myndigheder paa Landet, vil det sikkert

meget hurtigt blive nødvendigt for dem at melde Pas, thi kun ved praktisk Arbejde skabes der Betingelser for at sætte sig ind i Ligningsarbejdet og udføre det nogenlunde forsvarligt.

Endvidere er det udtalt, at Skatteraadene heller ikke skulde gøre Fyldest for den Løn, de faa. Jeg drister mig imidlertid til at paastaa, at ingen Institution i Landet tilnærmelsesvis udfører et saa stort Arbejde for saa lav en Løn som netop Skatteraadene. Det Arbejde, Skatteraadsmedlemmerne udføre for de faa Hundrede Kroner, de faa, er fuldt ud Pengene værd, og jeg er overbevist om, at skulde, saaledes som foreslaaet af det ærede Medlem, nogle Embedsmænd fra København sendes ud som Vejledere for Ligningsmyndighederne paa Landet, vilde de ikke alene blive mindre fyldestgørende, men desværre ogsaa langt mere kostbare. Naar vi alligevel i Udvalget ere gaaede med til at nedsette Honoraret saavel for Skatteraadsmedlemmerne som for Skatteraadformændene, er det, fordi vi mene, at andre Embedsmænd ville gaa i samme Retning. Det er ikke ud fra den Betragtning, at Arbejdet er for overdrevent lønnet, men fordi vi haabe, at andre Embedsmænd paa Beskatningsvæsenets Omraade ville følge i Skatteraadsmedlemmernes Fodspor; navnlig sigter jeg her til Embedsmændene indenfor Toldetaten.

Røde: Den højtærede Finansminister fremsatte i de Bemærkninger, han rettede til os, den Anskuelse, at det var et godt Argument mod Forslaget om en midlertidig Indkomst- og Formueskat, at dette vilde være et uholdbart Grundlag at bygge Statens Finansstyrelse paa, og at det var ganske nødvendigt at have et holdbart Grundlag. Nu forstaar jeg ikke, hvorledes den højtærede Minister mener, at Grundlaget skulde blive uholdbart, fordi Skatten ordnes paa den Maade, at man vedtager den af os foreslaaede Skala og saa i Aar paa Finansloven bevilger det Tillæg af en Trediedel, som vi ere villige til at bevilge. Hvis der næste Aar ikke skulde kunne bringes Balance paa anden Maade, vil ingen dog falde paa at anfægte dette Beløb; der vil lige saa lidt blive rørt ved det, som der er rørt ved tidligere Formue- og Indkomstskatter. Ja, jeg tør endog tro, at den højtærede Minister vil være bedre stillet, for saa vidt der, hvis han faar Brug for mere, derved vil være et Mittel til at tilvejebringe dette, saaledes som vi ogsaa have fremhævet tidligere. Nej, alt synes mig at tale for Mid-